

en loylyndig Mand, som kunde være Jotmand for en Voldgiftsret, der skulde dannes ved Valg blandt Arbejdsgivere og Arbejdere — jeg har tænkt mig lige mange af hver, maaske en halv Snes Stykker eller saa. For denne Voldgiftsret skulde alle Tvister mellem Arbejdsgiver og Arbejder indantes. Denne skulde saa vidt muligt bestaa af Medlemmer fra de forskjellige Fag, fra de forskjellige Arbejdslag, som vare tilstede i den paagjældende Arbejdsreds, og det vilde være en Selvfølge, at de Arbejdere, der valgtes til Raadet, maatte vælges paa en saadan Maade, at de kom saa vidt muligt til at repræsentere hver sit Fag, saaledes at man var sikker paa, at de valgte Mænd være fuldt ud kyndige i de Tvistspørgsmaal, som kunde komme til at foreligge — jeg har tænkt mig ikke alene Tvistspørgsmaal om høiere eller lavere Løn, men ogsaa om Arbejdets mere eller mindre forsvarlige Udførelse, om Forsømmelse eller Ligegyldighed, som kunde udvise af Arbejdere, der ikke gjorde, hvad de skulde, eller omvendt om oveddrevne Forbringere fra Arbejdsgivernes Side. Den Sort Spørgsmaal vilde, det tror jeg, kunne finde en fuldt ud god Afgjærelse ved saadanne Voldgiftsretter. Ved Siden af dem maatte det, mente jeg, være Sygefæstelsebestyrelser, Bestyrelser, som valgtes indenfor de forskjellige Fag, saaledes at de omtrent forstod deres Liv, som de nu have begyndt det, idet hver Stand eller hvert Fag i det lille Samfund i Reglen har sluttet sig sammen; en Bestyrelse for en saadan mindre Reds vilde altsaa i det Væsentlige have et rent personligt Kjendskab til Kasens Medlemmer og skulde være indseende med, at de Simulationer, som det fra en Side blev nævnt finde Sted i Tydskland, saavidt muligt kunde undgaaes. Undgaas kunne de aldrig, man kan nære selv den dygtigste Løge; men jeg vil dog mene, at man ogsaa i den Henseende hellere vil se en Slippe igennem end være altfor streng i sin Dom, naar det virkelig gjælder om at yde Sygehjælp. Jeg tror imidlertid, at gjennem et saadant stedligt, sagligt Organ kunde der holdes en nogenlunde betryggende Kontrol med, at disse Kasser ikke bleve misbrugte. Det er min Tanke, at Ingen skulde nyde mere Understøttelse, end han indbetalte gjennem sit Kontingent; man skulde Staten paatage sig al Administration, afholde alle Udgifterne ved Administrationen. Paa den Maade vilde det være temmelig ligegyldigt, om det var formuende eller fattige Folk, der vare i Kassen, de fik kun tilbagebetalt i Understøttelse under de forskjellige Forhold, enten ved deres Sygdom eller ved deres Alderdomsfaagthed, det Beløb, som svaret til den

Præmie, de havde indbetalt, og desfor nogen paa Grund af Fraværelse eller andre Forhold i nogen Tid ikke betalte, vilde der ikke resultere Andet deraf, end at han vilde faae mindre Hjælp, end den fik, som betalte fuldt ud, hvad han skulde. Som jeg forøvrigt nævnte i Gaar, mener jeg dog, at der burde være en vis Begrænsning, saaledes at den Sygehjælp og Alderdomsforsørgelse, der kunde ydes, ikke gif over et vist passende Maximum — jeg vil antyde 3 Kr. om Dagen i Sygehjælp og 1,200 Kr. i Alderdomsforsørgelse for en Mand, som havde naaet de 55 Aar, det mente jeg burde være Maximum. En Arbejder vilde jo ikke kunne naae dertil. Saa vidt jeg har dannet mig et Begreb derom, antager jeg, at en Arbejder med 800 Kroners Indtægt vil kunne faae som Alderdomsforsørgelse c. 300 Kr. fra sit 55de Aar. Disse Tal har jeg jo ikke fra nogen paalidelig Kilde, og det vil maaske ogsaa være det høitærede Ministerium bankefælt at faae saadanne Tal fra en paalidelig Kilde, fordi man ikke har det dertil fornødne Materiale — jeg tror i alt Fald ikke, man har det — men af Livsforsikringens Tabeller har jeg draget det Resultat, at det nogenlunde vil komme til at passe, saaledes som jeg her har antydet. Dette forudsætter Altsammen, at det er en Pligt at være Medlem af en Kasse, saa snart man tager Vederlag for sit Arbejde, og det skulde tillige kunne være en Ret at kunne blive Medlem af den, selv om man ikke gjorde saadant Arbejde for Løn, naar man selv sørgede for at betale den hele Præmie. Jeg antydede nemlig i Gaar, at jeg mente, at Arbejderne skulde give de to Kredite, og Arbejdsgiveren den ene Kreditedel, saaledes at jeg altsaa havde tænkt mig: henholdsvis 4 pCt. og 2 pCt. af Arbejdslønnen; den, der ikke har nogen Arbejdsgiver og selv vil betale sine 6 pCt., kunde være med saa godt som Andre. Om det nu just skal være 6 pCt., om de skal til, eller om det kan være 7 pCt. eller saa, er det ikke min Opgave at angive høitagtig, det har jeg ikke kunnet magte. Jeg vilde kun antyde den Del, jeg mente, man kunde gaa for at naae et fuldt ud — tør jeg næsten sige — tilfredsstillende Resultat. Naar jeg siger fuldt ud tilfredsstillende, maa jeg dog tilføje, at der er en lille Ting til, som jeg ikke har nævnt, men som vil have sin overordentlige Betydning, nemlig den, at naar en Arbejder eller En, som udfører Noget for en Anden, har sin Arbejdsbog, saa har han dermed ogsaa Andel i en Kapital, og det vilde efter min Mening være fuldstændig urigtigt, om den Mand ikke fuldt